

Çocuk ve Güneş Ayısı

Ebru Mina TOMURÇUK

Çocuk ve Güneş Ayısı

Ebru Mina TOMURCUK

Yağmur ormanının kenarındaki küçük bir köyde, Kito adında bir çocuk ailesiyle birlikte yaşıyordu. Kito sekiz yaşındaydı; sıcak kahverengi tenli, kısa kıvrıkcık siyah saçlı ve hiç durmayan bir gülümsemesi vardı. Keşfetmeyi çok severdi ve her zaman cebinde küçük bir defter taşırdı. Her gün okuldan sonra orman yollarında dolaşır, izler ve merak ederdi.

Bir sabah, Kito'nun öğretmeni Bayan Leah özel bir proje duyurdu. 'Gelecek hafta yağmur ormanı hakkında bildiklerimizi paylaşacağız,' dedi, gözlükleri parıldayarak. 'Her biriniz çalışmak için harika bir şey seçebilir.' Kito'nun gözleri kocaman açıldı. Yağmur ormanını her şeyden çok severdi. Paylaşmak için gerçekten harika bir şey bulmaya karar verdi.

O öğleden sonra Kito kırmızı sırt çantasını taktı ve ormana doğru yola çıktı. Ağaçlar uzun ve yeşildi, hava nemli toprak ve çiçek kokuyordu. Kuşları ve böcekleri dinleyerek sessizce yürüdü. Aniden, yukarıdaki dallarda küçük siyah bir şekil hareket etti. Kito durdu ve nefesini tuttu. Bu ne olabilirdi?

Kito sessizce yaklaştı ve yaprakların arasından baktı. Orada, bir ağaç gövdesine tutunmuş bir güneş ayısı vardı! Yaklaşık büyük bir köpek boyutundaydı; kısa siyah tüyleri ve göğsünde altın rengi bir lekesi vardı. Uzun kıvrık pençeleri ağaç kabuğunu kavlıyor, küçük yuvarlak kulakları seğiriyordu. Kito daha önce hiçbir ayıyı bu kadar yakından görmemişti.

Güneş ayısı tırmanmaya başladı ve Kito hayranlıkla izledi. Bir maymun kadar kolayca gövdeden yukarı çıkıyor, güçlü pençelerini ahşaba geçiriyordu. Giderek yükseldi ve sonunda oyuk bir dala ulaştı. Kito hemen defterini ve kalemini çıkardı. Ayıyı çizdi ve yazdı: 'Uzun pençeleriyle ağaçlara tırmanır.'

Zirvede, güneş ayısı uzun pembe dilini oyuğa soktu. Kito bal aradığını tahmin etti. Ayı yaladı ve höpürdetti, birkaç damla bal tüylerine damladı. Kito gülümsedi. 'Balı gerçekten çok seviyorsun,' diye fısıldadı. Ayı durakladı ve nazık koyu gözlerle ona baktı, sonra ödülüne geri döndü.

Bir süre sonra güneş ayısı aşağı indi ve ormanın içine doğru yürüdü. Kito heyecanlandı. Harika bir şey keşfetmişti! Annesine anlatmak için eve koştu. 'Bir güneş ayısı gördüm ve pençeleriyle ve diliyle bir ağaca tırmandı!' dedi. Annesi gülümsedi. 'Bunu okulda paylaşmalısın,' dedi.

Ertesi gün Kito, Bayan Leah'a güneş ayısını anlattı. Öğretmeni onu sıcak ve cesaretlendirici bir ifadeyle dinledi. 'Bu harika bir keşif, Kito,' dedi. 'Neden güneş ayısının tırmanma becerileri hakkında bir sergi hazırlamıyorsun? Sınıfa öğrendiklerini gösterebilirsin.' Kito başını salladı, aklı zaten fikirlerle doluydu.

Evde Kito projesi üzerinde çalıştı. Güneş ayısının tırmanışını ve bal yalayışını çizdi. Renkli kağıtlara bilgiler yazdı: 'Güneş aylarının tırmanmak için uzun pençeleri vardır' ve 'Bal bulmak için uzun dillerini kullanırlar.' Kartondan ve dallardan küçük bir ağaç maketi yaptı. Kırmızı sırt çantası yakında duruyordu, notlarıyla doluydu.

Kito sunumunu küçük kız kardeşinin önünde prova etti. 'Güneş ayısı yağmur ormanındaki en iyi tırmanıcıdır,' dedi çizimlerini işaret ederek. Kız kardeşi alkışladı. 'Herkes göstermek için sabırsızlanıyorum,' dedi Kito. Biraz gergindi ama çoğunlukla gururluydu. Keşfini sınıf arkadaşlarıyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Sergi günü sınıf renkli projelerle doluydu. Kito ağaç maketi ve çizimleriyle sergisini kurdu. Bayan Leah gülümsedi ve ona başparmağıyla onay işareti yaptı. Sıra ona geldiğinde Kito derin bir nefes aldı. 'Size güneş ayısından bahsetmek istiyorum,' diye başladı. 'Uzun kıvrık pençeleriyle ağaçlara tırmanır.'

Kito, güneş ayısının bala ulaşmak için uzun pembe dilini nasıl kullandığını gösterdi. Güneş ayılarının yağmur ormanında yaşadığını ve hayatta kalmak için ağaçlara ihtiyaç duyduğunu açıkladı. 'Ormanı kesersek, güneş ayılarının tırmanacak yeri ve yiyecek balı kalmaz,' dedi. Sınıf arkadaşları gözleri kocaman açılmış halde dinlediler. 'Yağmur ormanını korumalıyız!' diye bağırdı biri.

Bayan Leah başını salladı. 'Doğru,' dedi. 'Yağmur ormanlarını korumak önemlidir çünkü güneş ayısı gibi hayvanları güvende tutar.' Kito göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Arkadaşlarına önemli bir şey öğretmişti. 'Keşfetmeye ve öğrenmeye devam edeceğim,' dedi. 'Ve ormanı her zaman koruyacağım.'

Okuldan sonra Kito yağmur ormanının kenarından eve yürüdü. Güneş ayısını düşündü ve gülümsedi. Ayının ağaçların bir yerinde tırmanıp bal aradığını biliyordu. Kito kendine güneş ayları için ormanı güvende tutmaya yardım edeceğine söz verdi. Yağmur ormanının bir dostu olmaktan gurur duyuyordu.

O akşam Kito defterine güneş ayısının resmini çizdi. Yazdı: 'Güneş ayıları harika tırmanıcılardır. Hayatta kalmak için yağmur ormanına ihtiyaçları var.' Resmi annesine gösterdi. 'Ben bir yağmur ormanı koruyucusu olacağım,' dedi. Annesi ona sarıldı. 'Yapacağınızı biliyorum,' dedi. 'Ve güneş ayıları sana teşekkür edecek.'

Ve o günden sonra Kito ormanı korumaktan hiç vazgeçmedi. Bildiklerini tanıştığı herkesle paylaştı ve sınıf arkadaşları da ağaçları korumada ona katıldı. Güneş ayısı yağmur ormanında güvende, tırmanmaya ve bal bulmaya devam etti. Kito, küçük bir çocuğun bile büyük bir fark yaratabileceğini bilerek mutlu ve gururlu hissetti.